

südamlikult, õrdaoste, nagu laps: Anna meile andeks meie wölad — sin peab ta sinni ja sügav ohlamine tuleb tema südamest. Kas ta saab omad wölad andeks? Kas tema mäine lohtumöötsja, tema wäike tütrelene, oma südame veel ford tema poole pöörab? Röötside nende mõtete järele jääb tema hing rahuliseks. Tema tunneb, nagu oleks ta midagi, mis ladunud oli ja mida ta valuga igatseb, jäalle leidnud.

Temal on rasse salmufünlast lahtiuba. Aga ta peab fodu minema. Lapsele ei ole tal midagi viia. Tühja tätega fodu minna ta ei taba. Kui ta ommeti midagi teaks, mis Annale röömu teeb! Ehet ta röömuustab siisest lilliides? Kes teab! Ta noivib peu täie lille, waatab veel ford haua poole ja rändab siis õra loju. Ets ta ole tema fodu, olgu fa, et teda seal leegi muu vastu ei wöta, kui poolkuri, wana naesterahwas ja tema haise lapse — oma lohtumöötsja — töösed filmad!

Anna istub alna juures toeli peal. Lädi feedab föögis. Toas on juba pime, aga ommetigi tunneb laps veel siised lilled õra, mis isa tolle sülle paneb. „Waat, Annale, ma ei teadnud sulle tänä midagi saasa tunu, ebt röömuustavad sind need lilleleised.“ „Tänan wäga, isa!“ — ja naeratus läib tema näest üle — „lust sa nad neppistid?“

Müürsepp viiwitab kostusega. Siis räägib ta: „Ema haua peal on nad laewanud — ma olin tänä öhtu wäljas, ja ma mõtlesin, ebt —“

„Isa, armas isale —“ nagu peastmise hüüe lõlab lapse suust ja taas läčest on mehe laelas — „Sina oled wäljas, töod mulle lillikesi ema hava pealt!“ Isale, sa

oled siis iffa ema armostanud, ob et sina fa — ob isafe — ma röömuustan wäga — kui ma nüüd pea taewasse saan, wöin ma emale jutustada, et sina teda oled armostanud, isafe. Siis ema tööste röömuustab!“

Laps wötab iffa lõwemine isa saela ümbert sinni. Isa tunneb enese lepitatud olewat — ta tunneb enesest uut elu woolowat. Ta on oma lopse jäalle leidnud ja lapsega ühes oma naese. Ja tema teab, et tal armuline lohtumöötsja on.

Annale elas veel sügijeni ja armostas oma isafest õrnoste. Müürsepp kuuleb veel tema röömu, tasast naermist, tunneb veel suurt röömu säravat lapse silmaadesse waadates, kui ta öhtul fodu tuleb. Ja sügisel, ühes langevate lehtedega, lähev Annale õra ema juure. Emale peab ju ommeti teada saama, et „isa teda armostanud!“

Müürsepp on nüüd üsna ülfsina, ülfsina mälestusega naestest ja lapsest, ja omast suurest wölast, kuid see mälestus ei piina teda enam.

S. Kaplan ja Press
Juurjewis, Aleksandri munitsas N° 8.
Rööige suurem
meeste- ja naesterahwa riitede ladu.
Sealsamas saawad ta
tellimised igaasugi meeste- ja naesterahwa
riited pease vastu wöetud ja odama hinnaga korrasikult toimetatakad.